

Tuần Báo Vô Vi

20 tháng 12 năm 2015

Số 269

Email: tuanbaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Người tu chọn phát triển điển quang của nội tâm có sợ sự chỉ trích phê bình hay không ?
2. Tại sao nơi ánh sáng vô cùng lại không có người xấu ?
3. Dẫn thân tu học thì phải dẫn thân làm sao ?
4. Người tu Vô Vi phạm tội nào nặng nhất ?
5. Làm người thiếu thật thà, ích kỷ, mảnh khảnh có ích gì cho phần hồn ở tương lai không ?
6. Tu sao mới gọi là đắc đạo ?
7. Ốc phàm có thể khống chế người tu hay không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Monaco 01/03/98 5 :05 AM 1) Hỏi: Người tu chọn phát triển điển quang của nội tâm có sợ sự chỉ trích phê bình hay không ? Đáp: Thưa người tu chọn tức là có khả năng phát triển điển tâm, tự tháo gỡ nghiệp lực, tạo thành một tập quán tốt, vượt khỏi sự mê chấp, thì đâu còn sợ sự chỉ trích, nhưng luôn luôn lấy oán làm ân mà tu tiến thì mới thật là chọn tu. Kệ : Thực hành rõ lẽ chính mình ngu Học hỏi không ngừng ý tự tu Thử thách tràn đầy không động loạn Thương tình giúp đỡ kẻ đui mù.	Monaco, 02/03/98 2 :15 AM 2) Hỏi: Tại sao nơi ánh sáng vô cùng lại không có người xấu ? Đáp: Thưa nơi ánh sáng vô cùng tận là nơi không thiếu thốn. Ngược lại ngự trong thể xác âm u, tự cảm thấy thiếu thốn và bơ vơ, vì tham muốn có ánh sáng thay vì âm u. Kệ : Thiên nhan đã sớm đưa hồn tiên Nhập thể âm u tạo lụy phiền Cố gắng vươn lên trong thức giấc Bình minh ban chiếu trí tâm yên.
Monaco, 03/03/98 5 :30 AM 3) Hỏi: Dẫn thân tu học thì phải dẫn thân làm sao ? Đáp: Thưa muốn dẫn thân tu học thì phải thường xuyên thực hành pháp môn và nghe những lời chọn lý phát triển tâm linh, nhiên hậu phần hồn mới có cơ hội xuất phát đi lên và tự giải bỏ nghiệp tâm. Kệ : Tự tu tự tiến tự phân tầm Ôc mở tâm khai tự tiến thâm Giải đãi không còn duyên đạt thức Trì tâm đạt thức chẳng sai lầm.	Monaco, 04/03/98 4 :00 AM 4) Hỏi: Người tu Vô Vi phạm tội nào nặng nhứt ? Đáp: Thưa người tu Vô Vi phạm tội ăn cắp công lao của bạn đạo đã phục vụ cho chung. Không đóng góp, ngược lại sang băng lậu làm mất phẩm chất, tự phá hoại bản chất thật thà của chính mình, là một đại tội. Hướng về sự gian dối mà hành sự thì sẽ không bao giờ tiến bước, phụ lòng thương yêu và phục vụ của bạn đạo, tự giảm phẩm chất tâm linh của chính mình. Càng ngày sẽ càng tăm tối thêm, không lối thoát. Tham gia đại hội lậu, cũng còn khoe. Kệ : Tu không đóng góp giải tâm mình Thực hiện tham lam lại khó mình Ích kỷ âm u không lối thoát Hy sinh phục vụ mới là xinh.
Monaco, 05/03/98 3 :40 AM 5) Hỏi: Làm người thiếu thật thà, ích kỷ, mảnh khảnh có ích gì cho phần hồn ở tương lai không ? Đáp: Thưa ích kỷ xấu tánh rất bất lợi cho phần hồn, vì chọn đường hẻm đi thay vì đường rộng lớn, muôn đời không bao giờ phát triển được tâm từ bi. Kệ : Tạo lầm nuôi dưỡng tánh ngu si Thua lỗ không hay cũng tại vì Tánh xấu hại mà tưởng phước (6?) Khó tu khó tiến khó dự thi.	Monaco, 06/03/98 3 :40 AM 6) Hỏi: Tu sao mới gọi là đắc đạo ? Đáp: Thưa tu cho tới tâm thân quân bình không mê không chấp, vô quái ngại, thật sự về không. Vạn sự trên đời bởi nhứt không, chẳng có gì phải nắm bắt cả. Kệ : Thanh nhẹ tiến cao chỉ có hòa Bình tâm học hỏi tự mình qua Muru sâu tạo động tâm không tiến Dứt khoát tâm tu tự thật thà.
Monaco, 07/03/98 3 :45 AM 7) Hỏi: Óc phàm có thể khống chế người tu hay không ? Đáp: Thưa óc phàm không thể khống chế người tu, là vì bản thân uất khí chưa giải được làm sao ảnh hưởng người tu được. Ngược lại người tu mới thật sự có khả năng ảnh hưởng óc phàm mà thôi. Kệ : Mất đi ngôi vị từ hồi động Mất mát tâm linh trí chẳng thông Đời đạo không thành tâm động loạn Không minh hồn vía vẫn lòng vòng.	

**Chào Mừng Ngày Giáng Sinh Độ Đời Của
Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên**
13 tháng 11 âm lịch (ngày 23 tháng 12 năm 2015)

Kính Thưa Toàn Thể Quý Bạn Đạo,

Cứ mỗi độ Đông về vào ngày 13 tháng 11 âm lịch, bạn đạo Vô Vi khắp nơi trên thế giới vui mừng đón chào ngày Lễ Sinh Nhật của Đức Thầy kính yêu. Năm nay mặc dù Đức Thầy không còn hiện hữu trên mặt hữu vi, nhưng đối với vô vi, Đức Thầy vẫn luôn luôn trực tiếp quang chiếu làm việc theo lời di chúc quý báu Đức Thầy đã để lại.

Nhân dịp này, chúng tôi Ban thiết tha kêu gọi tất cả bạn đạo Vô Vi trên thế giới hãy cùng nhau ghi nhớ và hân hoan hạnh phúc chào mừng ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy kính yêu. Đây cũng là cơ duyên cho huynh đệ tỷ muội quây quần chung vui, học hỏi và chia sẻ kinh nghiệm tu học trong tinh thần thương yêu tha thứ. Cũng trong cơ hội này, anh em trên dưới một lòng, theo đường hướng vạch sẵn của Đức Thầy, kế hoạch trật tự duy trì và phát dương một cách trung thực những gì Đức Thầy đã chuẩn bị và để lại cho nhân sinh.

Chúng tôi kính chúc tất cả quý bạn đạo được hưởng trọn niềm vui và hạnh phúc nhân ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy. Ước mong 13 tháng 11 âm lịch hằng năm sẽ trở thành ngày lễ kỷ niệm lớn của những đứa con Vô Vi và cộng đồng Vô Vi trên thế giới.

Kính chúc tất cả quý bạn đạo Vô Vi gặt hái được nhiều thành quả tu tập nhân ngày Giáng Sinh độ đời của Đức Thầy.

Nay kính,
Ban Biên Tập “Tuần Báo Vô Vi”

THIÊN LÝ HỮU TÌNH (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Ông Tám phá chấp như cái pháp này, chính là cái máy bừa nay đang học hoài ... *(nghe không rõ)*. 36:21) nhưng mà nói thiệt ra khi nào mình nói chơn lý thì cái đó nó không có rung động. Nói cái này tại vì nằm trong vật chất ... *(nghe không rõ)*.

Thầy: Trở về hư không, hết rồi. Mà mình chưa hư không thì mình còn nặng. *(Thầy cười.)*. Ráng tu cho nó tới hư không là nằm trong chơn lý, thấy không? Dễ quá mà. Thành ra nhiều người nói chu cha ông Tám làm cả buổi vậy mà ông cứ cười hoài. Tôi nói bây giờ không cười thì không lý khóc sao? Tôi nói bà con đem cái kều bằng cái tọa đoàn cho tôi ngồi. Mà tôi thấy tôi làm việc chừng nào tôi khỏe chừng nấy. Tôi thấy tôi thiền ở trong tình thương, thấy không? Tôi được ngự trong tình thương để thiền, sướng quá rồi, làm gì mà phải than khổ. Tôi thấy tôi vui vẻ không có buồn. Mấy người nói tội, tôi cho ông Tám cây cam, tôi nói làm chi đâu? Cây cam không có giúp được. Mấy ông thầy châm cứu khác cho ăn chục cam cũng bình hà. Còn ông này không có bệnh, tới chừng nào ông này mạnh chừng nấy, không sao đâu. *(Thầy cười.)*. Cho nên, chúng ta có thanh điển thì phải ngự trên điển mà sống, hòa trên điển mà tiến, không còn nói về thể chất, thấy không? Thấy nghe nó dễ nhưng hành trình nó hơi khó, bị vì nó nhiều, nó mọi trạng thái phải đụng chạm vô tâm hồn của chúng ta, thấy cơ thể nó vậy nhưng mà nó trống lỗng, chấp nó phóng cái này, chấp nó phóng cái kia, chấp nó phóng cái nọ, nó kích phá mình. Nhưng mà mình giữ vững mình mới tiến giải được, mình giải rồi mình không còn đau đớn nữa và mình không làm đau đớn cho người khác, thấy không? Mình không ngồi đây và nghĩ cái chuyện sai quấy của người khác. Nhưng mà ngồi đây, mình nghĩ cái chuyện đưa họ tiến hóa và xây dựng họ tiến hóa. Thành ra tâm tư mình lúc nào cũng rảnh rỗi và sáng suốt. Còn mình ngồi đây mà nuôi cái thù hận, mình tự thụt lùi, không có tiến được. Mấy giờ rồi?

Bạn đạo: Hơn mười giờ rồi.

Thầy : Bữa nay lên trên chút thôi.

Bạn đạo: Thưa ông Tám. Mấy anh dặn trong lúc mà mình thiền, mình đem ra mình thiền trong thời gian mình thiền định, họ bảo rằng cứ chuyển pháp luân mà chuyển nhẹ đó, nghĩa là thay vì mình chuyển rất rảo đó, trong thời gian dẫn chuyển thờ nhẹ nhẹ cũng như đây rún, đây ngực tung lên bộ đầu, mình làm nhẹ hơn lúc mình pháp luân thường chuyển thì làm vậy có được không ông Tám?

Thầy: Bởi vì nó đúng mức là tự nhiên nó phải nhẹ chứ không có ồ ạt nữa. Cứ việc làm rồi tới đó nó đúng mức là nó nhẹ hơn. Mà tại sao khi mà đúng mức ở trên này nó mở rồi khi ông muốn làm pháp luân thì bắt đầu nó mê rồi. Nó mê một phần rồi nó mới hít nhẹ nhẹ được, còn nó còn hít được nó vẫn hít, rồi sau này nó hết hít được, tự nhiên nó nhẹ, lúc đó chúng ta mới thấy nó đã tiến lên trên chỗ này. Rồi tiếp tục, rồi nó mê rồi là thôi, muốn hít cũng đâu có được, hết hít rồi, nó mới ở trong cái tầng khác rồi.

Bạn đạo: Ngàn cuốn sách không bằng ông Tám nói một lời.

Bạn đạo: Hồi trước tôi nghiệm mượn cái hồ sen là cái thân xác này để mà ấy cho nó lên Thiên tiên. Mà ông Tám nói như vậy không kịp thì giờ, chỉ có đi thẳng bằng cách Vô Vi thôi. Thì cái đó tôi xin ... *(nghe không rõ)*.

Thầy: Anh tán đi tán lại cũng tán trong ngũ hành không hà, có đi ra khỏi được đâu. *(Thầy cười.)*. Còn ngoài cái đó anh đâu có tán hội thiên tiên gì đâu nữa, thấy không? Vô Vi thì nó không có cái đó, nhưng mình ráng đi tới cái cực thanh, cực tịnh, rồi mình xuống trước mình không có bị. Đó, đừng có lo cái vụ trước ở dưới này, không cần biết, sau này mình xuống không có bị. Còn mình vừa thanh mà chưa có được thanh mà hai ba chục phần trăm xuống cái nó làm trước luôn *(tất cả cùng cười)*. Nó làm trước luôn hà.

Bạn đạo: Theo ông Tám nói vậy thì mỗi lần mình pháp luân, mình nói đây rún đây ngực tung lên đầu tức là mình đã chuyển rồi ông Tám.

Thầy: Cái đó mình cho lệnh nó.

Bạn đạo: Lần một thôi.

Thầy: Một lần một thôi.

Bạn đạo: Chớ không phải mỗi cái thờ mỗi cái pháp luân.

Thầy: Khi thờ không đúng mình phải ra lệnh. Bởi vì lực căn lực trần nó quý quá lắm. Nó là ma, ma vương mà, mình phải ra lệnh nó. Nếu nó còn động mình phải ra lệnh nó, còn không thì thôi. Nó ngoan ngoãn thì thôi nó làm, tự nó làm đi chớ. Khi mà tới nhẹ tự nó làm như tôi vô tôi ngồi, tự nó làm chứ tôi không cần hạ lệnh. Nó phải làm điều hòa. Nó chịu rồi đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu. Nó phải lo cái tổ nó chứ đâu phải để nó phân phân được. *(Thầy cười.)* Nó lo để cho nó tiến hóa chớ. Mình phần nào trả về phần này thôi, mình đâu có ôm giữ nữa, tự chủ hết rồi. Kim trả ra kim, mộc trả ra mộc, thủy trả ra thủy, thổ trả ra thổ. Kim, mộc, thủy, hỏa trở lại nguyên căn hết thì nó không còn động. Mà còn gom một cục thì nó động. Tới cái pháp luân nó trả lại nguyên căn hết thì mỗi phần sự đều có lực lượng tiến. Chủ nhơn ông tiến tới đâu nó phải phò tới đó.

Bạn đạo: Hôm trước tôi nói với anh Sỹ, tôi nói thật tôi có sỏi đó. Tôi nói chết cha vậy nó yếu cái đó đi thì làm sao nó bù cái chơn dương để nó lên. Bây giờ ông Tám nói vậy thôi nó đau mặc kệ nó, coi như không có nó.

Thầy: Cứ pháp luân đi, cứ pháp luân đi, nó ra. Nhưng mà có một loại cỏ, ở Việt Nam có một loại cỏ uống nó ra sạn. Anh đi mổ chưa?

Bạn đạo: Họ biểu mổ mà tôi không chịu, mà tôi về tôi thiền.

Thầy: Mà làm pháp luân cho nhiều, mà làm pháp luân cho nhiều. Mà nó có cái loại cây cỏ cây đó mà tôi không biết cái tên Việt Nam nó làm sao. Cái đó uống đá ra sạn dữ lắm ở Nguyễn Biều.

Bạn đạo: Trước ở trong có một ông bệnh nhân bị sạn ... *(nghe không rõ)*.

Thầy: Đó, biểu uống cái cỏ đó, mọc ngoài đường thiếu gì.

Bạn đạo: Ông uống ông đi tiểu ra luôn. Hình như cô Tuyết có ghi.

Thầy: Cô lên để bữa nào ấy đem tới cô Châu cho cô chép, cho cô Châu coi cây cỏ đó.

Bạn đạo: Hình như đi thẳng Nguyễn Biều.

Bạn đạo: ... *(nghe không rõ)*.

Thầy: Thận có sạn cũng châm cứu được vậy. Nhưng mà phải uống thuốc cho nó đi tiểu.

Bạn đạo: Tôi trình với ông Tám hay là tôi tu cũng không được đều lắm, nhưng mà tiền, thấy tiền rất nhiều ... *(nghe không rõ)*.

Thầy: Rồi anh lần lần sau này anh đi lên không còn thấy gì nữa. Nó mới trở về với mình. Còn sắc là còn nặng. Vô Vi vô thính vô sắc hết nặng rồi. Nhưng mà phải đi tới đó, tới sắc mình phải đi sắc, tới không sắc là mình hưởng trong cái không mà nó có. Màu nào mình cũng hiểu nguyên căn của màu đó, màu nào cũng ở trong không sắc mà ra, thấy không? Sắc đậm chừng nào thì xuống thấp chừng này. Sắc lọt chừng nào thì được lên cao chừng này. Không sắc là chủ, thấy chưa? *(Thầy cười)*. Đi tới cái không sắc rồi là con người không có chấp được. Chấp gì? Mình ở trong nguyên căn của mọi sự việc mà chấp gì nữa. Nó vậy là đúng.

Cho nên, nhiều khi bà Em nói ông Tám nói ba phải, sự thật nó vậy là đúng, đúng không? Cái nào nó cũng trở về không, thấy không? Nó đang trở về mà. Cái thằng ăn cướp nó đang ăn cướp người ta nhưng mà một ngày kia nó sẽ bỏ dao, nó thành Phật, thấy không? Nó phải trở về. Bởi vì cơ thể của nó là có ngũ hành không chế rồi, hồn nó đang bị giam ở dưới ngũ hành sơn rồi. Tim, gan, tì, phế, thận bao vây nó lia lia khỏi tim, gan, tì, phế, thận được không? Không bao giờ! Nó lia khỏi ngũ uẩn được không? Không bao giờ! Nó đang bị. Nhưng mà một ngày kia đựng một cái là nó phải bỏ dao. Phật không có chủ trương bắt người ta là vậy, nhưng mà Phật bị phá hoại. *(Thầy cười)*. Bởi vì phá không tới, cứ cho phá đâu có sao!

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – ngày 23/10/1977)

Thông Báo của Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp”

Kính thưa toàn thể quý bạn đạo,

Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội “**Du Hành Đạo Pháp**” vừa nhận được lá thư chào mừng Đại Hội 2016 từ khách sạn **Thansur Bokor Highland Resort**, xin được tường trình cùng với tất cả quý bạn đạo.

Chi tiết và phiếu ghi danh sẽ được gửi ra một ngày gần đây.

Mọi ý kiến xin thư về: voviduahanhdaophap@gmail.com

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của tất cả quý bạn đạo.

Kính thư,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

voviduahanhdaophap@gmail.com

Welcome Letter

Friday, December 11, 2015

Dear “Du Hành ĐạoPháp” International Vovi Meditation Group,

Warmest greetings from ThansurBokor Highland Resort!

We would like to thank you for your business cooperation and choosing our resort as your best choice of accommodation, destination, and conference for your coming group in the period of 20 to 25 September 2016. On behalf of our management and staff, we would like to take this great opportunity to inform you that ThansurBokor Highland Resort is an assisted property of Sokha Hotels & Resorts, which is a biggest chain hotel in Cambodia as “The Khmer True Hospitality”. Our resort is devoted to providing you our True Khmer hospitality with excellent facilities and services to make your stay more enjoyable and get amazing experience on top destinations of Bokor Mountain with unforgettable memories.

It is our great honor to welcome you to ThansurBokor Highland Resort, and we trust that your stay will be enjoyable and hopefully to see and serving you soon.

Should you may need any further information or assistance, please do not hesitate to let us know.

Yours sincerely,

FOR & ON BEHALF OF

THANSUR BOKOR HIGHLAND RESORT

YOURNG Hak (Mr)

Sales & Marketing Manager

Mobile: +855 88 731 8260

Email: hak.yourng@sokhahotels.com

Website: www.thansurbokor.com

Bokor Mountain, Teuk Chhou District, Kampot Province, Kingdom of Cambodia
Tel: (855) 33 683 8888 | Fax: (855) 63 969 998 | Email: reservations@thansurbokor.com

A Collection of True Khmer Hospitality, by Sokha Hotels & Resorts

Sokha Beach Resort, Sihanoukville | Sokha Phnom Penh Hotel & Residence, Phnom Penh | ThansurBokor Highland Resort, Kampot Province
Sokha Angkor Resort, Siem Reap | Sokha Siem Reap Resort, Siem Reap

Corporate Sales & Marketing Office, Phnom Penh

Tel: (855) 23 998 075 | Fax: (855) 23 220 665 | Email: salespp@sokhahotels.com | Website: www.sokhahotels.com

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

Khánh Hội, ngày 6 tháng 11, năm 1997

Thầy kính thương,
Thầy ơi!

Sao con khổ quá, vì không còn biết than với ai, nên mạo muội than với Thầy. Thầy ơi! Từ nhỏ con có cha mẹ, nhưng coi như không, được dì chị nuôi nấng, nhưng con sống thật khổ sở và chịu nhiều khổ nhục. Con nuôi ý thoát ly vì mặc cảm ấy, tưởng lớn sẽ tự mình tìm hạnh phúc, dù đời con gái chỉ được một lần hạnh phúc là vu quy. Con chấp nhận theo người ta và mang ý "củ tre dễ nấu, chồng xấu dễ xài". Nhưng con đã lầm, con lại bị áp chế và khinh thường. Con không dám trốn, vì nghĩ nợ của mình, sợ gặp người khác còn tệ hơn. Thầy ơi! Đời con may mắn gặp pháp giải thoát của Thầy, và chồng con cũng cùng con bước theo pháp, nhưng nghiệp của anh ấy nhẹ hơn, có lẽ anh ấy là đàn ông. Con cố gắng tu, ngày ngày phải đi bộ tiếp xúc hàng ngàn người, chịu sự nhục nhã, đầu lụy năn nỉ. Từng tờ vé số lời không bao nhiêu, nước mắt cứ rơi, bán vé số thì ít, bán nước mắt thì nhiều, có khi còn bị người ta gạt mất hàng trăm ngàn, con tự nghĩ có lẽ kiếp xưa con gạt lừa quá nhiều nên kiếp này con ráng vui để trả. Rồi nợ lại tăng lên, nợ mẹ, nợ con. Có khi con xin anh ấy 10 ngàn, anh ấy cũng nhăn, con tủi thân lắm. Có khi con có tiền, anh ấy hỏi là con đưa liền, không quan trọng tiền bạc, tại sao là bài học của con.

Thầy ơi! Nợ chỉ làm con khổ một phần, còn nhục nhã, liêm sỉ làm con khổ muôn phần. Vé số con bán không lời bao nhiêu, mà người ta sàm sỡ, bóc lột làm con nghẹn ngào chua xót, nhưng phải cắn răng chịu, sợ chiều bán không hết phải ôm lại, mà ôm lại thì có bao giờ trúng số đâu, dù trong lòng cũng có ham trúng số trả nợ lắm.

Thầy kính thương! Đã bao lần con viết thư cho Thầy, tâm sự với Thầy, nhưng con thương Thầy quá, Thầy đã già, sức khỏe không bao nhiêu mà bận

bị hết người này đến người khác, nên con viết rồi lại xé bỏ đi. Con ráng tu và tâm sự bằng nước mắt với Thầy lúc ngồi thiền. Những lúc ấy con cảm thấy tâm hồn với đi sự đau khổ.

Nhưng lắm khi con thật nản chí. Sao tu hoài mà nghiệp tâm không dứt, có lẽ kiếp trước con ác lắm, thôi kệ, bỏ liều coi giòng đời đưa đẩy về đâu, rồi nhìn Thầy Tám cười vô tư, nhưng nghiêm khắc, như an ủi mà cảnh cáo, con lại xóa ngay ý nghĩ đại đột ấy. Thầy ơi! thầy là ánh sáng soi đường, là nguồn an ủi duy nhất cho cuộc đời khốn nạn của con, dù chưa bao giờ được gặp mặt Thầy. Nhưng nếu Cha Trời không cho con gặp pháp này con sẽ chết không có ngày tái sinh, Thầy nên cố giữ gìn sức khỏe, đừng bỏ con ra đi. Dù biết Thầy không xa các con, nhưng vẫn muốn có Thầy ở thực tại và ước nằm trong vòng tay yêu thương của Thầy. Con khóc thật nhiều, dù hữu vi cũng được, vì con sợ cái nghiệp quả nặng nề của con, không thể gặp Thầy trong cảnh Vô Vi. Con đã gần lụn bại ý chí dù hằng ngày con công phu thật nhiều so với khả năng hiện có của chính con. Thầy đừng buồn, đừng bỏ một tội hồn đau khổ đang oằn oại trong cảnh trần gian ô trược này, con xin Thầy hãy chính thức nhìn nhận con là đệ tử, và cho con xin vài hàng chữ, hay gởi qua anh H ở X. Nếu Thầy viết về nhà thì chồng con sẽ buồn vì con là người đàn bà không tốt, chỉ biết nói xấu chồng, không biết nỗi khổ của người khác, không chấp nhận cái nghiệp của mình, cái sai không sửa mà cứ đem cái "ta" mình lên cao quá. Thầy ơi, chỉ có Thầy thay thế cha mẹ con và dạy dỗ cho con. Con xin hứa sẽ ráng sửa mình, ráng buông bỏ và niệm Phật nhiều hơn, để khỏi làm phiền Thầy. Con sẽ dựa vào lòng từ bi hỷ xả và tình thương của Thầy để làm đà tiến trong lúc gian nan. Con xin cảm ơn Thầy.

Con,
TTNP

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

San José, ngày 21/11/97

NP con,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 6/11/97 được biết con đang ngập lặn trong tình đời đen bạc, con lại nhận thức được giá trị của chữ "Tham" không lồ mà nhơn sinh đang mang và gặp phải sự kích động và phản động của tình đời đen bạc, xin từ xu từ các của đời. Tu thời xây dựng và cảm thức từ ly từ tí của Trời Đất đã hình thành. Con đã biết được kiếp trước thiếu tu thì kiếp này phải chịu một cuộc sống vất vả và không có ngày mai. Nước mắt chan cơm thì mới thấm thía cuộc sống và mưu sinh là gì? Con nhìn kỹ mặt Trời lúc nào cũng thanh nhẹ và sáng choang, gọi là Nhựt Quang Phật đang tận độ quần sanh. Người đời tạo nghiệp vì tham mà thôi. Muốn giải nghiệp thì phải trì tâm niệm Phật, khai triển huyền bí của nội tâm, thì mới cảm thức được lãnh vực rất cần thiết cho cuộc sống. Hằng ngày con gặp được nhiều người thương mến hơn tùy hạnh đức tu niệm của chính con. Tâm hướng về Trời Phật mà hành sự trong có có không không, xây dựng tâm linh mà tiến hóa.

PLVVKHHBPP có một không hai tại mặt đất này, thật sự cứu độ quần sanh, ai sẽ đắc. Có cơ hội hành khổ thì sẽ có cơ hội tự về bến giác, càng thấm thía sẽ càng dễ buông bỏ hơn. Sự suy tư và tranh chấp đều giả ảo không thật, ngược lại chỉ hại tâm thân mà thôi.

Vé Số

Mỗi người một số rõ ràng
Vui trong tham dục bàng hoàng nội tâm
Lý Trời siêu diệu thâm thâm
Bình tâm học hỏi tái tâm chơn như

Vô sanh ướm nở nụ cười
Trời ban tình đẹp người người dựng xây
Dù cho thế sự đổi thay
Trì tâm niệm Phật dịp may vẫn còn
Tâm linh sẵn có đường mòn
Sửa mình tiến hóa chẳng còn si mê
Cảm thông nguyên lý muôn bề
Sống còn bề trể lại chề tình Trời
Tu tâm sửa tánh hợp thời
Quý yêu muôn loại tự rời tham sân
Chiều sâu tâm đạo tiến lần
Quân bình tự thức ân cần dựng xây
Xa xưa cho đến ngày nay
Chịu tu tự cứu đổi thay thế tình
Luận đi xét lại cả mình
Tình Trời cao quý đẹp xinh hơn người
Lời vàng quý ngọc rưới tươi
Giúp con tiến hóa nụ cười quang khai
Tham dâm chẳng tiến khổ hoài
Trì tâm tu luyện lập đài thanh cao
Vạn linh chung sống muôn màu
Cùng chung phát triển cùng tàu sửa tu
Vía hồn thanh nhẹ ngao du
Cảm thông thẳng cảnh tự tu đạt thành
Thực hành khai triển tiến hành
Dầy công tu luyện các ngành đạt thông
Năm trong định luật hóa công
Sanh trụ hoại diệt nổi vòng cảm giao
Tu hành kẻ trước người sau
Chung nhau học hỏi kết tàu dựng xây
Sống đời hoàn cảnh là Thầy
Nay đây mai đó vui vầy cảm giao
Thực hành phát triển đổi trao
Quy về một mối trước sau dung hòa
Chúc con tiến hóa thật thà
Tu tâm sửa tánh chan hòa tình thương

Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Vancouver, ngày 7 tháng 5 năm 1986

HẸN

Ra về ẩm ức trong tâm
Muốn sao được hưởng những tầm thanh cao
Hương thơm thanh điển ra vào
Cần khôn xoay chuyển tình trao đổi tình
Vạn linh đang sống chung hình
Sanh ly tử biệt cảm minh Phật Trời
Đạt thông nguyên lý chơn lời
Trong không mà có tạo nơi an toàn
Cùng chung huynh đệ luận bàn
Chỉnh tề khiêm tốn cảm an tâm hồn
Cảm minh nguyên lý sanh tồn
Thức hồn tự tiên tự ôn lấy bài
Nguyên lai bốn tánh thanh đài
Bình minh sáng chói đêm dài tiêu tan
Tâm hồn tự cảm thấy an
Bàng hoàng không có chuyển sang đạo lành
Tự mình khai triển thực hành
Bỏ tranh giải động sử xanh chẳng còn
Thích Ca gieo rắc đường mòn
Thực hành là chánh chẳng còn si mê
Trở về chơn lý hương quê
Trăm hoa đua nở giải mê cõi trần
Sanh trụ hoại diệt lần lần
Hồi sinh tự thức chuyên cần lo tu
Hương về thanh khí giao du
Trở về chơn giác trùng tu hoài hoài
Tự mình sửa tiến chẳng sai
Tiên cô giảng thế nhắc hoài không ngưng
Chung vui bạn đạo cảm mừng
Lệ rơi thanh đạt tiến từng phút giây

Bàn thiên lộ dạng Cha Thầy
Viết thơ linh cảm vui vầy truyền giao
Tiếng đời thanh thoát ra vào
Tại trần cảm nhận thuở nào đã nghe
Lời ca thanh nhẹ giải mê
Quy không tự giác tự về đến nơi
Cần khôn vũ trụ Cha Trời
Ôm con không bỏ tặng lời thương yêu
Tâm con nguyện đạt giáo điều
Lui về thanh tịnh đạt nhiều cảm thông
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Sửa mình tự tiến tự tòng thiên cơ
Rồi đây cũng sẽ đến giờ
Khai thông các nẻo giấc mơ đạt thành
Cảnh đời định luật hóa sanh
Kẻ đi người ở thực hành đến nơi
Qua cơn nhồi quả thảnh thơi
Vô cùng sống động rõ nơi Cha Trời
Gieo duyên tạm bợ cảnh đời
Có không không có hưởng lời Cha ban
Lệ rơi cảm thức hai hàng
Nguyện về chung sống thiên đàng của Cha
Giữ tâm thanh tịnh cảm hòa
Tình ta tình họ chung nhà Cha yêu
Càng tu càng tiến càng siêu
Giữ mình thanh sạch biển yêu thực hành.

Lương Sĩ Hằng – Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Mười Lăm (tiếp theo)

THÁI SINH HỎI ĐẠO, CÁC ĐẠO THÔNG SUỐT

TẾ PHẬT HOÀNG PHÁP, CÁC PHÁP SÁNG TỎ

...
Phật: Con có cần thầy giảng về bến mê không?

Thái Sinh: Thưa, bến mê không cần chỉ, là đạo ắt tiến, không phải đạo ắt lùi; là đạo ắt giúp, không phải đạo không giúp; là ngay ắt theo, không ngay không theo; là lí ắt đọc, phi lí không đọc. Bởi vậy bến mê không cần hướng dẫn, chỉ những kẻ mê lầm mới cần dạy bảo.

Tế Phật: Con có cần thầy giảng giải về nhân quả không?

Thái Sinh: Thưa nhân quả cũng không cần giảng giải, kẻ đời này nhận là quả; kiếp này tạo là nhân. Bởi vậy nhân quả hoàn toàn do mình rõ, há phải nhờ người khác giảng giải.

Tế Phật: Trò ngoan có cần thấy rõ sự hiển hóa của ta không?

Thái Sinh: Ha ha, tu đạo không cần hiển hóa, hình tướng đều là không, há cần phải hiển hóa, chúng sinh tâm mê, nên cầu hiển hóa, sự cầu này là cầu mê chẳng phải cầu đạo. Tiên Phật tuy có hiển hóa, chịu biết bao khổ cực mới dẫn dắt nổi những kẻ mê lầm vào đường giác ngộ, chẳng phải dẫn mê vào mê.

Tế Phật: Nếu nói như vậy thì thế nào là đón ngộ?

Thái Sinh: Đón ngộ là khai mở tính Phật nguồn cội, giác ngộ được: “Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng không đài, mọi vật vốn đã không, lấy đâu nhuộm bụi trần” (*Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệu phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai?*).

Tế Phật: Thế nào gọi là tùy người ban pháp?

Thái Sinh: Sự giác ngộ của chúng sinh có nhiều trình độ, nhiều hoàn cảnh, chân đạo chỉ có một song lí đạo lại nhiều, nên cần phải tùy căn cơ mà truyền pháp lí mới tránh khỏi sự công kích, phi báng cùng đổ kị.

Tế Phật: Ngày nay trò ngoan vì trời mà ra sức gắng gỏi rất là khổ cực.

Thái Sinh: Đã có tâm đại từ bi thì không còn đau khổ (*Đại từ vô thống, đại bi vô khổ*). Người đời tham tiền mê sắc, tự gieo nhân khổ nên lãnh quả khổ.

Tế Phật: Ha ha, ngày nay có được Thái Sinh hoàng pháp, đạo Thánh có thể chấn hưng vậy.

Thái Sinh: Thưa, chẳng thể chấn hưng, chẳng thể chấn hưng, chúng sinh tự tu tự độ, ý trời xử sự tự nhiên, của Thánh lúc này lại thấu triệt lớn, giác ngộ lớn, chẳng thể lại mê lầm.

Tế Phật: Bữa nay tham khảo tới đây, thành tích là “không”.

Thái Sinh: “Không” đại biểu “viên mãn” cũng đại biểu “vô”, không ở chính giữa viên mãn và vô, do đó tu đạo phải nắm giữ chữ “trung” vì có ở chính giữa mới thông suốt được tất cả.

Tế Phật: Mi chỉ khéo già mồm, cần răng co lưỡi lại.

Thái Sinh: A, ân sư động loạn.

Tế Phật: Chính mi loạn động.

Thái Sinh: Ha ha, trò ngu chịu thua.

Phụ chú :

Phật vốn không sân, chỉ thử khảo sát định lực công phu của Thái Sinh mà thôi, do đó đã cố ý nói một câu nghe chói tai để thử Thái Sinh mà Thái Sinh lại cho là Tể Phật mất bình tĩnh, nổi cơn tức giận, cho nên Tể Phật mới bảo Thái Sinh là tâm còn động, bởi vậy công phu hàm dưỡng, công trình định thần của kẻ tu đạo vô cùng quan trọng, nên mới có bài kệ khuyên giải như sau :

*Đại đạo truyền thiên hạ
Thiên sâu nhất chỉ khai
Hoan nhan vô nễ ngã
Các cá diện Như Lai.*

Đạo lớn truyền thiên hạ
Muôn sâu tan biến ngay
Ngàn vui không giới hạn
Khắp chốn thấy Như Lai.

(còn tiếp)

